

Nr 209

Av herrar **Werner** och **Rubin**, *om inrättande av befattningar som biståndsattachéer i u-länderna.*

(Lika lydande med motion nr 158 i Första kammaren)

Sveriges bistånd till de underutvecklade länderna koncentrerar sig i huvudsak till ett fåtal s. k. prioriterade biståndsländer, de s. k. multibiprojekten handhas av FN:s underorgan men finansieras bilateralt.

En ofta återkommande fråga i den aktuella debatten om biståndet till utvecklingsländerna är samordningen av de bilaterala insatserna. Vårt land har förmånen att genom SIDA kunna ge hjälp i många olika avseenden, inom utbildning, förvaltning, sjukvård, vattenförsörjning, jordbruk, familjeplanering m. m. Ofta förekommer flera av dessa insatser i ett och samma mottagarland. Varje projekt har som regel sin egen projektchef utom i de fall där det svenska biståndet ingår i något projekt för vilket inhemsk myndighet är huvudman. Endast i undantagsfall har man någon samordnande befattningshavare på fältet. Ofta griper de olika biståndsprojekten in i varandra. Praktiska uppgifter som inköp och transporter kan samordnas. Rön och erfarenheter kan utbytas. Av många skäl bör det vara naturligt att respektive projektchefer etablerar samband, men inte sällan försvåras nödig samverkan av långa distanser, provinsiella olikheter och psykologiska faktorer.

Ofta är statliga biståndsprojekt förlagda till länder där missionen och andra svenska humanitära organisationer sedan länge verkat. Etiopien kan här tjäna som typexempel. Det vore rimligt om också dessa institutioner, som utöver den rent religiösa verksamheten företrädesvis driver sjukhus, skolor, jordbruk o. d., finge samverka med det statliga svenska biståndet. Så är nu inte alltid fallet. Utsända experter, lärare, läkare och fredskårister har inte alltid vetskap om enskilda svenska insatser som sker i regionen. Bättre information och samverkan skulle både personligt och sakligt kunna ge värdefullt utbyte. Vad vissa biståndsinsatser beträffar är framgången ofta beroende av hur man lyckas nå ut med innovationerna till folket. Också i det sammanhanget måste samspelet mellan alla institutioner vara av stort värde.

Uppenbarligen har de svenska biståndsinsatserna blivit en väsentlig del av vår utrikespolitik, och det ter sig fördenskull ganska naturligt att de svenska beskickningarna fungerar som samordnande myndighet för de olika biståndsprojekten. En biståndsattaché vid beskickningen skulle kunna vara en samordnande faktor inte bara för det svenska statliga biståndet utan också för enskilda svenska utvecklings-

projekt. Liksom vi på hemmaplan etablerat samverkan mellan SIDA och de enskilda humanitära organisationerna borde en sådan samverkan vara naturlig också på fältet. Det är därför naturligt att de svenska beskickningarna i dessa länder fungerar som samordnande myndighet för olika biståndsprojekt. En biståndsattaché vid dessa beskickningar skulle kunna vara en lösning på samordningsproblemet. Denna samordning skall alltså icke endast gälla de statliga utan även de enskilda biståndsinsatserna. I sin egenskap av ambassadtjänsteman bör en dylik biståndsattaché ha möjlighet att tillvarata svenska biståndsintressen i landet.

Under hänvisning till vad ovan anförts hemställas,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte hemställa att befattning som biståndsattaché inrättas i beskickningar i de länder som mottager statlig svensk utvecklingshjälp i större omfattning, främst de s. k. prioriterade länderna.

Stockholm den 23 januari 1968

Mårten Werner (h)

Bertil Rubin (mbs)
